

Lectorium Rosicrucianum
Mednarodna šola Zlatega rožnega križa

Prvi dan alkimi?ne poroke Christiana Rosenkreuza

Preberite prvotno besedilo posvetitvenega romana v sedmih delih, ki ga je leta 1616 izdal Johann Valentin Andreae, s komentarji iz ezoteri?ne analize Jana van Rijckenborgha in povezavami na ?lanke. Dogajanje poteka sedem dni. Pred vami je prvi dan in predgovor.

V slovenskem jeziku je izšel prevod iz nemš?ine v dveh delih pri Založbi Rosa iz Ljubljane.

[Prvi del: Prva izdaja leta 2009](#)

[Drugi del: Prva izdaja leta 2009/2010](#)

Vse pravice so pridržane, zlasti glede prevoda. Prepovedano je razmnoževanje kateregakoli dela besedila in slik s tiskanjem, fotokopiranjem ali shranitvijo v elektronski obliki ter v kateremkoli drugem postopku brez vnaprejšnjega dovoljenja založnika.

Predgovor Jana van Rijckenborgha

Ko smo se odlo?ili objaviti razlago knjige Alkimi?na poroka Christiana Rosenkreuza, smo se seveda v mislih pomudili pri Johannu Valentinu Andreaeju, piscu tega dela klasi?nih rožnih križarjev. Andreae in njegovo delo nosita znamenje baklonosca, katerega svetloba še sedaj sveti na vse strani. Vedno, ko je treba v službi velikega dela za osvoboditev ?loveštva na svet prinesiti novo svetlobo, je le-ta prižgana ob plamenu prastarega sve?nika, ki nikoli ne ugasne, in z njim združena.

Spri?o tega dejstva smo globoko hvaležni, da smemo sedaj, ko je prišel ?as, verjetno prvi? v zgodovini razkriti sporo?ilo o odrešitvi, ki ga je Johann Valentin Andreae premišljeno upodobil v svojem delu. Delo ponujamo vsem, ki hrepenijo po živem spoznanju resni?ne poti odrešitve in se ho?ejo izkazati, da so je vredni.

Naj bodo to mnogi, zares mnogi, skupina, ki je ne more nih?e prešteti.

PRVI DAN

Na ve?er pred veliko no?jo sem sedel pri mizi in se po svoji navadi pogovoril s stvarnikom v ponižni molitvi. Razmišljal sem o mnogih velikih skrivnostih, ki mi jih je v svojem veli?astju omogo?il videti o?e svetlobe. S svojim dragim velikono?nim jagnjetom sem si hotel v srcu pripraviti neokisan, ?ist kola?.

Komentar št. 1: Ve?er pred veliko no?jo

Pripoved se za?ne na ve?er pred veliko no?jo. Tako se mora za?eti vsaka tovrstna pripoved. Velika no? je praznik vstajenja. Praznujemo jo okrog 21. marca, ko stopi sonce v znamenje pomladi. Zaradi tega nam lahko na primer ponazarja zgolj ponovni nastanek narave. Zima je minila, prišla je pomlad. C.R.C. ne govori o vsakdanjem vstajenju. Usmerjen je na vstajenje v novem življenjskem polju, na prvotno življenje. ?e je taka

želja v ?loveku prisotna, je vsak dan dejansko "ve?er pred veliko no?jo". ?e po tem hrepeni, ve, da bo ta dan neko? prišel. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 13-14)

Tedaj pa se je dvignil strašen veter. Mislil sem, da se bo gora, v katero je bila vkopana moja hiška, zaradi velike sile razletela. Ker pa me tako ravnanje hudi?a, ki mi je prizadel že prenekatero trpljenje, ni presenetilo, sem zbral pogum in ostal pri meditaciji, dokler se nekdo ni dotaknil mojega hrbta, ?esar nisem pri?akoval. Prestrašil sem se in se komaj upal ozreti, vendar sem ostal miren, kolikor pri takih stvareh dopuša ?loveška šibkost.

Ko me je nato nekdo povlekel za suknjo, sem se ozrl. Zagledal sem ?udovito mladenko, katere obleka je bila modra in kot nebo posejana z zlatimi zvezdami. V desnici je imela zlato pozavno, na kateri je bilo vgravirano ime, ki sem ga sicer lahko prebral, a ga kasneje nisem smel razodeti. V levici je držala velik šop pisem v vsemogo?ih jezikih, ki jih je morala odnesti v mnoge dežele, kot sem izvedel pozneje. Imela je tudi velike, lepe peruti, vsepovsod prekrite z o?mi, s katerimi se je lahko dvignila in poletela hitreje od orla.

Verjetno bi lahko opazil še kaj. Ker je ostala pri meni le kratek ?as, jaz pa sem bil poln strahu in za?udenja, je ostalo pri tem. Kakor hitro sem se obrnil, je prelistala pisma in izvlekla majhno pisemce ter ga z velikim spoštovanjem položila na mizo, nakar se je mol?e umaknila. Ko se je za?ela dvigati, je tako mo?no zatrobila v svojo lepo pozavno, da je odmevalo po vsej gori in sem še skoraj ?etrtr ure zatem komaj slišal lastni glas.

Komentar št. 2: Magnetni dotik

Dotik je kot klic. Skozi vas zveni kot zvok pozavne. O takem klicu govorijo mnoge svete knjige. V njih lahko preberemo, da Božji glas zadoni v viharju, ob blisku in gromu ali drugih naravnih silah. To je vedno mo? tega posebnega magnetnega dotika, zaradi katerega ima kandidat ob?utek razrvanosti, ker se žar?enja, ki nihajo skozenj, ne ujemajo z nobenim organom. Ob?uti jih, nima pa organa, ki bi se nanje lahko odzval. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 19)

Povabilo

V tej nepri?akovani dogodivš?ini si, revež, nisem znal ne svetovati ne pomagati. Zato sem padel na kolena in prosil stvarnika, naj ne dopusti, da bi se zgodilo kaj, kar bi lahko ogrozilo mojo ve?no odrešitev. Nato sem s strahom in trepetom stopil k pisemcu. Bilo je tako težko, da bi bilo komaj kaj težje, ?e bi bilo iz ?istega zlata. Ko sem si ga nato natan?no ogledal, sem našel majhen pe?at, s katerim je bilo zaprto. Nanj je bil vtisnjen droben križ z napisom: In hoc signo † vinces (v tem znamenju boš zmagal).

Ko sem znamenje odkril, sem bil potolažen, kajti zavedal sem se, da tak pe?at hudi?u ni prijeten in pri njem ni v rabi. Pisemce sem previdno odprl. V njem sem našel verze, napisane z zlatimi ?rkami na modri podlagi:

*Danes, danes, danes
kraljeva je poroka.
?e si rojen za ta dan,
za radost od Boga izbran,
smeš na goro iti,
na goró treh templjev,
in zgodbo tam odkriti.*

*Na straži stoj
in se opazuj!
?e se vneto ne predaš,
škodi ti poro?ni ?as.
Škodi mu, ki umakne se,
?e si prelahek, pazi se.*

Spodaj je pisalo: Sponsus et Sponsa (Ženin in nevesta).

Komentar št. 3: Znamenje pisma

Pripoved o tem, da je C.R.C. dobil pismo, se vam ne sme zdeti nenavadna. Sveto pismo je polno podobnih opisov, v katerih je Bog, Gnoza, tako reko? »pisal v srce«. V drugem pismu Korin?anom Pavel pravi: »Ste pismo Kristusa« in govori o »mesenih tablah src«, medtem ko Peter pri?a o »skritem ?loveku srca«. (...) Christian Rosenkruz je torej prejel pismo. Medtem ko vanj postopoma prodira njegov pomen, ga oblije mrzel pot. Prepozna znamenje povabila. Že dolgo je vedel, na kakšen na?in naj bi prišlo do njega: tako, da hrepeni po Gnozi in ji odpre srce. Ko pa je pismo prišlo, je bil zelo osupel. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 20 in 25)

Ko sem pismo prebral, sem mislil, da bom omedlel. Naježil sem se in mrzel pot mi je tekkel po vsem telesu. Ugotovil sem, da je bila to poroka, ki mi je bila v viziji napovedana pred sedmimi leti in na katero sem že zelo dolgo in hrepene?e ?akal. Ko sem jo z vnetim prera?unavanjem in izra?unavanjem položajev planetov kon?no našel, nisem pri?akoval, da se bo to zgodilo pod tako težkimi in nevarnimi pogoji. Prej sem mislil, da se moram na njej le pojaviti, pa bom sprejet kot dobrodošel in ljub gost. Sedaj so me opozorili na Božjo previdnost, v katero nikakor nisem bil prepri?an. Pri raziskovanju samega sebe sem tudi odkril, da v moji glavi vladata velika nespamet in slepota glede skrivnih stvari, in da nisem razumel niti tega, ki mi je ležalo pred nogami in s ?imer sem se ukvarjal vsak dan. Kako naj bi bil rojen za raziskovanje in poznavanje skrivnosti narave, ko pa bi po mojem mnenju narava lahko povsod našla primernejšega u?enca ter mu zaupala tako dragocene, ?eprav za?asne in minljive zaklade. Odkril sem tudi, da moje telo, zunanje primeren na?in življenja in bratska ljubezen do bližnjega niso bili zares o?iš?eni.

Pokazal se je tudi nagon mesa, ki je bil usmerjen samo na ve?ji ugled in posvetni sijaj, ne pa na dobro po?utje so?loveka. Stalno sem razmišljal, kako bi si lahko v kratkem ?asu pridobil ve?jo korist, postavil mogo?ne stavbe, si pridobil nesmrtno ime na svetu in kar je podobnih razmišljanj mesa. Še posebej so me skrbele nejasne besede o treh templjih, ki si jih nisem znal pojasniti. Morda tega še vedno ne bi zmoget, ?e mi ne bi bilo razodeto na ?udežen na?in.

Ko sem tako lebdel med strahom in upanjem ter vedno bolj raziskoval samega sebe, a vselej našel le šibkost in pomanjkljivost, si nisem mogel pomagati, silno sem se prestrašil omenjene naloge. Kon?no sem ubral svojo obi?ajno in najvarnejšo pot. Preden sem legel v posteljo, sem se z resno in vneto molitvijo obrnil k Bogu: naj se po Njegovi volji pojavi moj dobri angel, da mi bo pomagal v negotovosti, kot mi je že tolikokrat doslej. To se je nato, Bog bodi hvaljen, uresni?ilo v moje dobro; mojemu bližnjemu pa v dobronamerno in resno svarilo ter izboljšanje.

Sanje Christiana Rosenkreuza

Komaj sem zaspal, se mi je zazdelo, da ležim skupaj z nešteti drugimi v temnem stolpu, okovan v težke verige. Brez kakršne koli svetlobe smo vseprek vrveli kot ?ebele, tako da smo si tegobo še oteževali. ?eprav nih?e ni mogel ni?esar videti, sem slišal, da so se nekateri poskušali dvigniti nad druge, ?e so bile njihove verige ali okovi le nekoliko lažji. Ne glede na to pa nih?e od nas ni imel nobene prednosti, kajti vsi smo bili le uboge pare.

Ko sem tako skupaj z drugimi kar nekaj ?asa prebil v taki stiski in smo drug drugega vedno zmerjali s slepcem ali ujetnikom, smo kon?no slišali zvoke mnogih trobent. Tudi udarce na boben so izvedli zelo umetelno, da nas je to celo osvežilo in razveselilo v naši bedi.

Medtem so odstranili pokrov zgoraj na stolpu in doseglo nas je nekaj svetlobe. Takrat bi šele lahko videli, kako smo se prekopicovali. Vse je vrvelo gor in dol. Kdor se je dvignil previsoko, je moral spet pod noge drugih. Na kratko, vsak je hotel biti najvišji. Tudi sam se nisem obotavljal, ampak sem se kljub težkim verigam prebil mimo drugih in se potegnil na kamen, ki sem ga lahko dosegel. Vendar so me tam ponovno zgrabili. Branil sem se z rokami in nogami tako dobro, kot sem mogel. Mislili smo, da bomo vsi izpuš?eni.

Komentar št. 4: Samozavedanje, ki ga je povzro?ila nova svetloba

Vsi, ki so v stiski, ravnajo enako. Zaradi boja pa pride do iz?rpanosti in, kljub negativnosti, neke vrste ?iš?enja

v smislu slabokrvnosti. Kri izgubi nekaj svoje strasti, slabokrven ?lovek pa je precej ob?utljiv. (...)
Ko se ve?a iz?rpanost, naraš?a tudi ob?utljivost. Razvije se dovtetnost za novo svetlobo, kar se prek hrepenenja ali zagrenjenosti odraža v krvi. V tej svetlobi bolje kot kadar koli prej prepoznamo stanje, v katerem smo. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 32-33)

Rešilna vrv

Zgodilo pa se je ?isto druga?e. Ko so se gospodje, ki so nas gledali z vrha odprtine stolpa, pozabavali z našim cepetanjem in javkanjem, nam je star, siv mo? ukazal, naj bomo tiho. Ko smo utihnili, je za?el, kolikor sem si zapomnil, govoriti:

*?e se ne bi tako cenil,
ubogi rod ?loveški,
bi mogla moja mati
mu mnogo lep'ga dati.
Ker pa no?e ji slediti,
ostaja v skrbeh in mora
v ujetosti še biti.*

*Moja ljuba mati
za grde ga navade no?e kaznovati.
Pusti na svetlo priti
dobrotam svojim lepim.
Vendar le redko to zgodi se,
zato da lahko še kaj velja.
Sicer pa le pravljica bi to bila.*

*Zato v ?ast praznovanju,
ki danes je veselo,
da zve?a svojo milost,
storit' ho?e dobro delo:
vrv zdaj spuš?ena bo,
mu dana bo prostost,
kdor zgrabi jo lahko.*

Ko je to izrekel, je stara dama svojim služabnikom ukazala, naj vrv sedemkrat spustijo v stolp in potegnejo ven tiste, ki bodo obviseli na njej. ?e bi Bog hotel, bi lahko v zadostni meri opisal, kakšen nemir je izbruhnil med nami. Vsak je hotel zgrabititi vrv, pri tem pa je eden oviral drugega. Po sedmih minutah je zazvonil zvon?ek. Služabniki so prvi? potegnili ven štiri.

Sam še zdale? nisem mogel dose?i vrvi, ker sem se v svojo nesre?o, kot sem mislil, podal na kamen ob steni stolpa, in zato nisem mogel zgrabititi vrvi, ki so jo spustili na sredini stolpa.

Vrv so spustili drugi?. Ker so bile za mnoge verige preteške in roke preslabotne, se niso mogli držati vrvi in so s seboj navzdol potegnili še tiste, ki bi se morda lahko obdržali. Da, nekatere so navzdol potegnili celo tisti, ki niso dosegli vrvi. V svoji veliki bedi smo drug drugemu zavidali. Najbolj pa sem obžaloval tiste, ki so bili tako težki, da jim je iztrgalo roke iz telesa in niso mogli navzgor. Tako se je zgodilo, da je bilo do petega dviga vrvi le malo izvle?enih. Kakor hitro je bil dan znak, so služabniki za?eli tako hitro vle?i vrv, da so mnogi popadali drug na drugega. Pri petem dvigu(Peti) je bila vrv celo prazna, tako da so mnogi, pa tudi jaz sam, podvomili v svojo osvoboditev in klicali Boga, naj se nas usmili in nas reši te teme, ?e je možno. Nekatere od nas je uslišal. Ko se je vrv spustila šesti?,(Šesti) se jih je mnogo trdno prijelo. Ker je vrv pri dviganju opletala sem in tja, se mi je morda po Božji volji dovolj približala. Hitro sem jo ujel, tako da sem visel zgoraj nad ostalimi in sem kon?no proti pri?akovanju prišel ven. To me je tako razveselilo, da nisem ob?util rane, ki mi jo je ob dvigu naredil oster kamen.(Rana iz temnega stolpa) Šele ko sem moral skupaj z drugimi osvobojenimi pomagati pri sedmem, zadnjem dvigu, kot se je dogajalo že doslej, sem opazil, da mi zaradi naprezanja kri te?e po obleki, za kar pa se zaradi veselja nisem zmenil.

Komentar št. 5: O pomenu rane na glavi

Christiana Rosenkreuzu dvignejo torej s šesto vrvm. ?udi nas, da si je pri tem z ostrim kamnom ranil glavo, kar je opazil šele, ko je skupaj z drugimi pomagal pri dvigovanju sedme in zadnje vrvi. Zaradi naprezanja mu je kri za?ela kapljati na obleko.

?e se vas v atomu srca dotakne nova magnetna svetloba duhovne šole in kot Christian Rosenkreuz (...), bo rana na glavi povzro?ila osvoboditev od normalnih dialekti?nih, magnetnih silnic, kar pomeni odstranitev ovir, ki so pred oknom duše. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 42)

Komur se mnogo naloži, ta moral bo prenesti vse

Ob zadnjem dvigu je na vrvi viselo najve? ljudi. Takrat je stara dama velela vrv odnesti. Njen prastari sin pa je moral drugim ujetnikom prenesti njeno sporo?ilo, ?emur sem se zelo ?udil. Po kratkem preudarku jih je nagovoril:

*Ljubi otroci, ki ste tu zbrani,
davno poznano dopolnjeno je,
z milostjo vel'ko matere moje
vašim prijateljem izkazano le.
Ne smete jim zavidati; kajti
kmalu se ?as veseli za?ne.
Eden drugemu bo enak,
ne bo reven ne bogat nih?e.*

*Komur se mnogo naloži,
ta moral bo prenesti vse.
In komur je mnogo zaupano,
bo moral izkazáti, kaj zgradil je.
Nehajte glasno tožiti,
le nekaj dni ostalo je še.*

Kakor hitro je kon?al, so pokrov spet položili na njegovo mesto in zaprli stolp. Pavke in trobente so znova zadonele. Vendar zvok le ni bil tako glasen, da ne bi slišali bridkih tožb ujetih, ki so se dvigovale v stolpu, kar mi je pognalo solze v o?i. Kmalu zatem se je stara dama skupaj s sinom usedla na pripravljen sedež in ukazala prešteti rešene. Ko je slišala število in ga napisala na zlatorumeno tablico, nas je vprašala po imenih, ki jih je drugi de?ek zapisal. Ko si nas je zatem drugega za drugim ogledala, je vzdihnila in rekla sinu, kar sem lahko razlo?no slišal: »Ah, kako se mi smilijo ubogi ljudje v stolpu. ?e bi le Bog hotel, da bi smela vse osvoboditi.« Sin je odgovoril: »Mati, Bog je tako odredil in temu ne smemo nasprotovati. ?e bi bili vsi gospodarji in bi imeli vse dobrine na zemlji ter bi sedeli pri mizi, kdo bi nam prinesel jesti?«

Zlat krajcar za spomin

Na to je mati mol?ala. Kmalu zatem pa je rekla: »Torej vsaj te tukaj osvobodi okov.« To se je tudi hitro zgodilo. Bil sem zadnji. Nisem se mogel zadržati in nisem bil pozoren na druge, ampak sem se pred staro damo priklonil in se zahvalil Bogu, ki me je z njeno pomo?jo milostno in o?etovsko spravil na svetlo. Drugi so sledili mojemu zgledu in tudi dama se je priklonila. Kon?no je vsak dobil zlat krajcar za spomin in popotnico. Na eni strani je bilo vtisnjeno vzhajajo?e sonce, na drugi pa so bile, kolikor se spomnim, tri ?rke, D. L. S. S tem so nas odslovili in poslali na delo z nalogo, naj svojemu bližnjemu služimo v ?ast Boga in naj mol?imo o tem, kar nam je bilo zaupano. To smo obljubili in se poslovili.

Zaradi ran, ki so mi jih povzročili okovi, nisem mogel tako hitro hoditi, ampak sem šepal z obema nogama. Stara dama je to hitro opazila, se zasmejala, me poklicala nazaj in mi rekla: »Moj sin, ne pusti, da te zaradi te hibe skrbi, ampak se spomni svojih slabosti; pri tem se zahvali Bogu, ki te na tem svetu in kljub tvoji nepopolnosti pusti priti do tako vzvišene svetlobe. Obdrži te rane zaradi mene.«

Nato se je zopet dvignil zvok trobent, kar me je tako prestrašilo, da sem se prebudil in šele tedaj opazil, da so bile to le sanje. Vendar so mi tako zelo napolnile misli, da me je nenehno skrbelo. Bilo je, kot bi še vedno čutil rane na nogah. Kakorkoli že, razumel sem, da mi je bilo od Boga dano prisostvovati tako skrivni in prikriti poroki. Božanski veličastnosti sem se zahvalil z otroškim zaupanjem in Ga prosil, naj še naprej ohranja moje spoštovanje do Njega, naj mi srce vsak dan izpolni z modrostjo in razumevanjem ter naj me končno, čeprav tega ne zaslužim, vodi k zelenemu cilju.

Komentar št. 6: Dušni organizem mora zopet živeti

Gotovo vam je jasno: Če naj bo govora o alkimični poroki, o resnično nesmrtnem človeku in vstajenju novega človeštva, mora človek, ki temu pripada, najprej posedovati resnično živ duševni organizem. Znova mora zaživeti tako dolgo skrit in poškodovan duševni organ. (...)

Obnova se imenuje "alkimična poroka". Začetni se mora z rojstvom resnične duše, z Betlehemom. Do tega rojstva pride med prvim dnevom alkimične poroke. Zato mora kandidat najprej imeti uvid, pridobljen brez vodstva razuma. Uvid pridobi z novim stanjem krvi, ko v kri prodrejo sile gnostične žarjenja, s tokovi resnične duše. Do dojemljivosti za to pride zaradi hrepenenja. (Jan van Rijckenborgh: Alkimična poroka, prvi del, str. 48-49)

Christian Rosenkreuz se pripravi na potovanje

Zatem sem se pripravil za pot. Oblekel sem belo laneno suknjo in opasal ledja s krvavo rdečim trakom, ki sem ga prekižal in vrgel preko ramen. Za klobuk sem zataknil štiri rdeče vrtnice, da bi me zaradi tega znamenja hitreje opazili v množici.

S seboj sem vzel kruh, sol in vodo, kar sem po nasvetu nekoga, ki je to moral vedeti, ob danem času in v posebnih primerih lahko koristno uporabil.

Preden sem zapustil svojo malo kočjo, sem v svoji opravi in poročni obleki padel na kolena ter prosil Boga, naj mi pusti doseči dober konec, ne glede na to, kaj se bo zgodilo. Zatem sem se pred Božjim obličjem zaobljubil: Če mi bo po Njegovi milosti kaj razodeto, ne bom tega uporabil za čast in ugled na tem svetu, ampak samo za poveljevanje Njegovega imena in v službi soljudi.

S to zaobljubo sem poln dobrih upov in ves vesel zapustil svojo celico.

Konec prvega dne

[Preberite drugi del: Drugi dan – Christian Rosenkreuz na potovanju k trdnjavi](#)

Source:

<https://si.rosycross.org/sl/artikel/prvi-dan-alkimicne-poroke-christian...>